

2. Astea

“Ez da ondo ikusten bihotzagaz ez bada”

Parkea barrez eta osto lehorrez beteta egoan. Ane baloiaren atzetik joian korrika, gurasoek bankutik begiratzen eutsien bitartean. Bat-batean, familia bat etorri zan: begi bitxiak ebazan mutiko bat, ama hiyab eta aita kinu lotsati batez. Gaztea Anerengana hurbildu zan, baina berbak airean korapilatu ziran: neskak ez eban bere hizkuntza ulertzen eta galduta sentidu zan.

Parkearen beste ertzean, hauraren gurasoek kezkaz begiratzen eutsien alkarri, distantzia hizkuntza baino handiagoa izango zan bildurrez.

Orduan, Aneren aitak irribarre egin, baloia hartu eta bi umeengana jaurti eban. Jokoak berbek ezin ebena egin eban: batu. Algarek isiltasuna hausi eban, eta laster gurasoak be hurbildu ziran, alkarri kinu eta irribarrez agurtuz.

Anek jakin eban benetan ikusteko ez dala barbarik behar: nahikoa da bihotza. Eta parke horretan, harrera zubi ikusiezin bihurtu zan, danek alkarregaz kurutzatu ebena.

Alkarrizketarako galdera iradokitzaileak

1. Zergaitik uste dozu Ane deseroso sentidu zala hasieran? Zer aldatu zan gero?
2. Zer esan gura dau “bihotzagaz ikusteak” istorio honetan? Zelan egin daikegu hori gure bizitzan?
3. Zergaitik lortu eban jolasak haurrak batzea berbek ezin ebenean?
4. Zelan har daikeguz etxean, ikastetxean edo auzoan gu ezbardinekoak diranak?
5. Bihotz bat marraztu beharko bazendu abegi egin behar dinon batentzat, nor izango litzateke eta zer esango zeunskio?

Otoitza

Kaixo, Jesus, lagun.
bizi nahi dut, beraiei gertatzen zaienari adi
nire ondoan daude, eta beti laguntzeko prest
nigandik behar dezaketen guztian.
Lagun iezadazu, Jesus,
pertsonentzako opari bat izaten
egunero aurkitzen nautenekin.
Hauek dira eman ahal dizkizudan fruiturik onenak
Gabonak benetan prestatzeko.